

Lisbeth Hoffmann Petersens prædiken 6. søndag efter påske

Taler

Lisbeth Hoffmann Petersen
Sognepræst

Dato

16. maj 2021

Sted

Hjallese Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 15, vers 26-27; kapitel 16, vers 1-4

Salmer

Morgenstund har guld i mund
Herre Gud Fader i Himlen (Kyrie)
Ære være Gud i det højeste (Gloria)
Kærligheds og sandheds Ånd, vers 1, 3 og 7
O kristelighed, vers 1, 4 og 7
Nu blomstertiden kommer, vers 1, 4 og 6
Gå gennem byens lange lige gader

1 Temaet i dag er at vidne – at vidne om Jesus som Kristus og de konsekvenser, det kan få for den enkelte. Denne søndag er den 6. og sidste i rækken af søndage efter påske, der har sat fokus på refleksionen over påskens betydning og de ord, som Jesus gav sine disciple med på vejen forud, da de spiste sammen den sidste aften, inden Jesus skulle dø og opstå. Disse ord er nedfældet i Johannes-evangeliets kapitel 13-17 og består af mange temaer, fra fodvaskningen til Jesu ypperstepræstelige bøn. Teksten til i dag ligger umiddelbart forud for sidstnævnte.

10 I denne sammenhæng faldt et ganske særligt billede mig i hu, et billede, som har været i mine tanker lige siden jul, hvor jeg havde det med i én af de prædikener, jeg aldrig fik lov at holde, fordi landet og kirken var lukket ned.

Billedet, jeg tænker på, vidner i højeste grad om Jesus som Kristus og falder i tråd i med dagens tema og tekst, fordi det samtidig rummer en rystende historie om de konsekvenser, det kan have at vidne om Kristus. Billedet eller rettere mosaikken befinder sig i Thessaloniki i Grækenland. Mosaikken er fra 400-tallet og forestiller den sejrende Kristus, der sidder på en regnbue med en korsglorie på hovedet, med skriften i hånden og med solen i ryggen. Denne mosaik skulle, efter sigende, være bekostet af en kejserdatter, Theodora, der var kristen, selv om hendes far forfulgte kristne. Under påskud af at bygge et badeanlæg, fik

Theodora indrettet et kirkerum i bygningen, og den smukke mosaik var én af vægdekorationerne. Da folk og dermed også kejseren fik nys om mosaikken, blev den dækket til med dyrehuder og mursten og overlevede faktisk, selv om bygningen blev brændt ned, og kejserdatteren blev slået ihjel som martyr. Mosaikken blev bevaret for eftertiden og taler om mod og vilje til at vidne om Kristus og dermed formidle det mest fantastiske budskab videre til tro og til håb.

30

I den lille tekst, vi får med os i dag, bliver det tydeligt, at det er disciplene, der skal vidne om Kristus – Det gælder både disciplene på Jesu tid og os, der lever i dag. Det er dog også i højeste grad Talsmanden, der skal vidne, og vi får her defineret Talsmanden som sandhedens ånd, der udgår fra Gud Fader. Dermed bliver Helligåndens komme til pinse indvarslet og Helligåndens funktions om vidne om Guds Søn, Jesus Kristus, understreget – og vi bliver på nænsom vis introduceret til Gud som treenigheden – tre sider eller tre funktioner og dog én Gud. Samtidig er således pinse som trinitatis blevet introduceret her ved afrundingen på påsketiden.

40

Når der vidnes om lyset, der bryder mørkets og ondskabens magt, om opstandelsens virkelighed midt i en verden, hvor tvivl, håbløshed og død hersker, og man forkynder tro, håb og kærlighed, har det konsekvenser. Måske ikke så fatale som på kejserdatteren Theodoras tid, hvor den type vidnesbyrd kostede én livet, hvilket det fortsat gør i andre dele af verden, hvor kristenforfølgelser og terrorangreb på kristne er hverdagskost. Men i vores del af verden har det alligevel en konsekvens i form af mur af tavshed, ligegyldighed og nogle gange latterliggørelse af de troende. I en verden, hvor mange er sig selv nok, og hvor man mener at vide sig selvberørende, provokerer budskabet om menneskets afhængighed af Gud, skrøbelighed, skyld og pligt til at vise næstekærlighed mod andre.

50

Derfor er det, trods åbenlyse fremskridt i den moderne, oplyste verden, ikke helt uden konsekvenser at stå frem og forkynde kristendom uden for kirkens rum. Måske ikke for liv og lemmer, men mht. forholdet til medmenneskene, familie og venner, som måske ikke har samme blik for dét fantastiske, som Jesus vil give videre til os. Jesus oplevede selv det overraskende og skuffende ved at blive afvist, da han kom for at frelse verden fra undergang og død – Som evangelisten Johannes formulerer det i sin indledning til evangeliet: *"Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham."* Den enkelte har frihed til at tro eller ej; men det

60

har en afgørende betydning for et samfund, om der er et fælles udgangspunkt i form af en afhængighed af hinanden, en ”indlejrethed” i et fællesskab, en pligt til at behandle hinanden ordentligt og næstekærligt. Derfor er det vigtigt at vidne
65 trods alt, så kærlighedens ånd kan løbe som en rød tråd igennem det hele og binde mennesker sammen.

Evangeliets ord kan give os frimodighed og fortrøstning, når vi skal ud i verden for at vidne om Jesus som Kristus. Én af de salmer, der ligeledes kan give os det
70 fornødne rygstød på vores vej, er pinsesalmen ”*Du, som går ud fra den levende Gud*”, som Grundtvig skrev under inspiration af en salme af den skotske salmedigter James Montgomery, en salme, vi sang under nadveren i torsdags på Kristi Himmelfarts Dag. Evangeliets milde røst lyder og får troen til at spire og pible frem som alle naturens vækster en skøn, solrig morgen i maj. Efterhånden
75 som evangeliets formidlere træder frem i landskabet, blomstrer mulden overdådigt, så der ikke er én eneste plet på jorden, hvor evangeliet ikke har lydt. Men ligesom i evangeliet til i dag, er der en forhærdet og formørket rest, der i salmen benævnes ”fortabelsens æt”, som ikke *vil* tage imod det glædelige budskab. En del mennesker vil undre sig og måske også blive en smule skræmt
80 over dette udtryk ”fortabelsens æt”; for hvordan ved man, hvem dette hentyder til? Da mennesket har en fri vilje, er det op til den enkelte, om man vil have noget med evangeliet at gøre, så selv om frelsen fra Guds side er bestemt for alle mennesker, så er der en mulighed for, at nogle siger nej tak – Gud tvinger ingen til noget, de ikke vil. Men der er håb for alle lige til det sidste.

85 Skønt ordvalget kan virke skræmmende i forhold til de forhærdede, er ordene ment forjættende: *Alle*, der ønsker at blive frelst ved at lade sig gennemstrømme af Guds ord og Guds ånd, kan blive det. Så troen slår bro fra dødningehjem til de levendes land, Guds Rige, hvormed dét, som der vidnes om, bliver
90 virkelighed her og nu. Se, dét er evangelium på vej ud af påsketiden og på vej mod pinse og trinitatis! AMEN

Kilde

www.hjallesekirke.dk

95

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

6. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbeth-hoffmann-petersens-praediken-6-sondag-efter-paske>

105

110

115

120

125

130

135